

Me mietimme miksi niin vaikeaksi on tehty ristin tie. Miksi niin säälimättäkin kulkijaa ja etsijää, eksynyttä kohdellaan. Täytyisi oppia tuntemaan ihmisten heikkous, jota toisinaan pahuudeksi kutsutaan. Myös omasta sielustaan. Erityisesti omasta. Meidän ei tarvitse kuitenkaan pelätä, kun emme unohda Jumalan läsnäoloa. Ja miksi Jumala ei antaisi aikaa, sillä hän on myös iäisyys. Miksi hän ei antaisi tilaisuutta päästä hänen turvaan ja yhteyteen sillä hän on myös tila.

Jumala on aika joka kuvastaa muutosta. Hän on myös paikka (tila).

Joten hänen löytämisensä, oivaltamisensa pikemminkin pitäisi olla helppoa, sillä hän on ympäristö, mutta hän on myös jumaluutena meissä kaikissa. On vain päästettävä Jumala yhdeksi kaikkea. Jumala on yhtä kaikki.

Ja ihminen yhdeksi Jumalan lämpöä ja rakkautta; jossa tuo kaikki välittyy ihmisestä toiseen.

Universumi on Jumala, sinä joka ilmaisee itseään.

On tunnettava ykseys, jossa yksikään mielikuva ei rajoita vuorovaikutusta. TÄLLÖIN ihmisten välillä on ja vallitsee rauha.

Yksi tärkeimmistä asioista on myös Jumalan hyvyiden salliminen. Tällainen henkilö hohkaa esille lämpöä ja myötätuntoa.

Rakkauden. Jumalan tiet ja ääretön määrä risteyksiä herättää väistämättä kummastusta, voimakkaimmillaan pelkoa.

Kaikilla on lupa ajatella Jumalasta oman tahdon mukaisesti.

Jumala antaa meidän tehdä valintoja. Vaikka hän läpäisee meidät, hän ei silti puutu tekoihin. Vaikka hän näkee sydämeen, ei hän puutu. Me voimme kyllä rukoilla johdatusta.

Hän on silti varjelemassa meitä joka hetki. Me vain unohdamme Jumalan läsnäolon.

Vaikka jollain tavalla, me kaikki kärsimme täällä.

Jumala kutsuu luokseen teoin ja sanoin.

Siis sinun, on myös kuunneltava sydäntä, huomioitava sielun kaipuu.

Tällä tiellä hän riisuu meidät häpeästä ja turhasta pelosta.

Se on kohtuullisen yksinkertaisesti, vaikka se tuntuu kaikelta muulta.

Usko Jumalaan on jokaisen oma asia - ketään ei voi pakottaa uskomaan, emme voi kuin poistaa esteitä kutsumuksen tieltä ja luottaa siihen, että Rakkaus, Jumala on siunannut riittävällä rohkeudella kulkijan, jotta hän voi ylittää esteet ja kohdata haasteet. Siten voittoa elämän ja Jumala Jeesuksen kautta puolelleen. Jopa heidät jotka eivät usko häneen. Puhdas sydämys, puhdas sielu, puhdas henki ovat ristien tien kulkijan siunaus ja armahdus, sekä anteeksianto.

Niihin tulisi pyrkiä rakastamalla.

Itse Jumala on kaikki.

Hän oli se singulariteetti josta maailma kohosi. Hän on se jota maailma on.

Tästä seuraa sanat Amor Est Laxitas. (Tila - ulottuvuus, singulariteetti, äärettömyys)

Amor Est Laxitas

Rakkaus on tila (singulariteetti).

Jumala rakentui singulariteetistä. Jumala oli se singulariteetti, maailma ja prosessi mikä rakentui alkusyntymästä lähtien (alkuräjähdyks). Jumala oli tuo alku ja se mikä laajeni/laajenee.

Eli on.

Olemassa olon lävistävä voima, jota voi pysähtyä nauttimaan hiljaisuudessa, jossa parhaillaan rakentuu ykseys ja rakkauden lämmön tuntu.

Ihmisen ollessa vapaa ja yhteydessä häntä ympäröivään, lävistävään kaikkeuteen tai Jumalaan, ihminen voi kokea turvaa ja huolenpitoa.

Jumala on elävä.

Keskeneräisyys tarkoittaa matkaa ristin luokse.

Kaikessa on tavoiteltava pyhää.

Pyhä on pelon vastavoima. Kirkastaminen ja valaistuminen.

Kerron oman esimerkin:

Vuonna 2014 koin eräänlaisen valaistumisen. Sellaiseksi sitä voi nimetä. Tunsin olevani täynnä virtaa ja voimaa. Oli tahto ja halu pelastaa koko maailma. Oivalsin rakkauden perusoletuksen. Jotain selittämätöntä tapahtui tuolloin. Laitoin alulle monia asioita kuten Luonnollinen Koulu hankkeen ja firman ja ennen kaikkea tämän keskeneräisyyden aatteen. Jostakin kumpusi valtava voima ja tunne siitä että maailma kaipaa lisää armollisuutta ja anteeksiantoa.

Kannan siis keskeneräisyyden aatetta. Siihen sisältyy ihmisen oma armo ja anteeksianto. Joka on hyvin rajallista. Elämä on jatkuvaa oppimista. Mitä valmiimmaksi itsensä tuntee, sitä vähemmän aatetta tarvitsee. Kuulostaa järjenvastaiselta, mutta aatetta on vähennettävä sitä mukaa kun tutustuminen itseen ja maailmaan etenee ja syvenee. Yleensä aatteissa on toisenlainen logiikka. Toisin sanoen minunkin pitäisi luopua tästä aatetta symboloivasta korusta, paidasta kunhan kokemuksen maailmasta ja elämästä syvenee. Ja siirtyä kohti korkeampia aatteita. Toisaalta keskeneräisyys on jotain yleisinhimillistä joka kantaa läpi elämän jossakin muodossa. Toivon sen olevan muistuttaja inhimillisyydestä ja samalla hiljainen rukous aina paremmasta.

Nyt me olemme vasta matkalla, keskeneräisyyden matkalla. Lupa olla kesken, lupa epäonnistua.

Kunnes ristiriita olemisen ja elämisen suhteen on poissa. Kaikki matka käydään mielestä sydämeen ja sydäimestä Jumalalle.

Lopulta suurin ja armo ja anteekstianto tulee Jumalalta.